

Arrest

nr. 203 714 van 9 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 18 december 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 april 2018.

Gelet op de beschikking van 20 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. SAKHI MIR-BAZ verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeksters dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2017 houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoeksters naar aanleiding van hun onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeksters K.A. en M.Y., moeder en dochter, hun huidige respectievelijke vierde en derde asielaanvraag, deels steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorige asielaanvragen hebben uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees voor de Tsjetsjeense autoriteiten. Daarnaast roepen ze een nieuw asielmotief in. Ze verklaren met name bij terugkeer naar hun land van herkomst eerwraak te vrezen omdat hun familieleden in Tsjetsjenië hen als geloofsafvalligen beschouwen (omwille van hun westerse kledingstijl). Verzoekster M.Y. roept ook problemen in met haar broer die zich in Oostenrijk zou bevinden. Deze zou het als problematisch ervaren dat ze geen hoofdoek meer draagt, haar bedreigen en haar eens tijdens een bezoek in België hardhandig hebben aangepakt.

De eerste asielaanvraag van verzoekster K.A. werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 73 971 van 26 januari 2012 omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig is en er in Tsjetsjenië geen reëel risico was op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In het kader van de tweede respectievelijk eerste asielaanvraag van verzoeksters K.A. en M.Y. nam het Commissariaat-generaal op 27 mei 2015 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat hun asielrelaas niet aannemelijk of geloofwaardig is. Verzoeksters dienden tegen die(zelfde) beslissingen twee maal beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dit telkens met een andere advocaat. Hun beroep bij verzoekschrift van 25 juni 2015 ingediend werd verworpen bij 's Raads arrest nr. X van 28 oktober 2015. In het kader van het beroep ingediend bij hun verzoekschrift van 30 juni 2015 werden bij 's Raads arrest nr. X van 10 november 2015 de beslissingen van de commissaris-generaal bevestigd en werd aan verzoeksters de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

In het kader van hun derde respectievelijk tweede asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 5 juli 2016 beslissingen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeksters gingen niet in beroep tegen die beslissingen waardoor deze definitief zijn geworden en als vaststaand dienen te worden beschouwd.

Ter ondersteuning van hun huidige vierde respectievelijk derde asielaanvraag leggen verzoeksters K.A. en M.Y. bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: een brief van hun Belgische advocaat, een psychologisch verslag van juni 2017, een certificaat van de opleiding van M.Y. tot schoonheidsspecialiste, en een brief van een hulpverlener bij het CAW van Antwerpen. Ze beschikken ook nog over een foto van de verwonding aan de duim van M.Y. en, zo verklaren ze, over een ziekenhuisattest van die verwonding.

3. (Oud) artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans

onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters' eerste en tweede asielaanvraag werd vastgesteld en besloten dat de door hen ingeroepen vrees voor vervolging niet aannemelijk of geloofwaardig is en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoeksters naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen, dient te worden besloten dat verzoeksters niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van verzoeksters om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeksters geen nieuwe elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeksters het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op zeer algemene wijze tegenspreken, vergoelijken en minimaliseren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Verzoeksters laten in hun verzoekschrift zeer algemeen gelden dat "ze hebben meerdere medische stukken voorgelegd over hun fysieke en mentale toestand", doch ze gaan niet in op en werpen dan ook geen ander licht op de motivering in de bestreden beslissingen waar met betrekking tot het door verzoekster K.A. neergelegde psychologisch verslag van juni 2017 als volgt wordt vastgesteld: "Het psychologisch verslag van de klinisch psychologe maakt melding van een posttraumatische stressstoornis. Er moet worden opgemerkt dat het loutere feit dat u symptomen van post-traumatische stress vertoont op zich nog geen oorzakelijk verband kan aantonen tussen deze vaststelling en de door u aangehaalde problemen. Hier moet aan toegevoegd worden dat psycho-medische verslagen en attesten weliswaar een bepaalde diagnose kunnen stellen, maar geen uitsluitel kunnen geven over de oorzaak en omstandigheden van de problemen. Zodoende kan er begrip opgebracht worden voor de eventuele psychische moeilijkheden die u zou hebben, doch deze attesten zijn geenszins van die aard dat ze de hierboven aangehaalde vaststellingen zouden kunnen wijzigen. Voorts stelt het CGVS vast dat in deze medische attesten op generlei wijze wordt geattesteerd dat uw cognitieve geheugen dermate zou zijn aangetast dat u in de absolute onmogelijkheid zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen betreffende uw asielmotieven en de gebeurtenissen die verband houden met uw vlucht uit uw land van herkomst."

In de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster M.Y. genomen, wordt door de commissaris-generaal bovendien vastgesteld dat zij "zelf nog verklaarde dat uw moeder van dit incident (met haar broer) een ziekenhuisattest zou bezitten, hetgeen zij niet blijkt voor te leggen en evenmin vermeldde (DVZ 4e AA moeder).", een vaststelling die verzoeksters evenmin in een ander daglicht plaatsen.

De louter algemene, niet onderbouwde bewering in het verzoekschrift dat "Mevrouw Y. is een jonge mooie dame. Een ideale slachtoffers voor de machtige personen in haar land van herkomst. Het is een algemeen gekend feit dat dergelijke jonge vrouwen slachtoffers worden van verkrachtingen, ontvoeringen en gedwongen huwelijken", volstaat, net als de algemene verwijzing dienaangaande in het verzoekschrift naar enkele internetartikels van 2013 en 2014 omtrent de verkrachting van een

minderjarig meisje in Dagestan en de arrestatie door de politie van enkele criminelen die in Dagestan en Tsjetsjenië kinderen (ontvoerden en) verkochten aan personen in het buitenland, niet om aan te tonen dat verzoeksters in hun land van herkomst een risico lopen op vervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeksters blijven hier, zoals eerder in het kader van hun vorige asielaanvragen werd vastgesteld waarbij tot de ongeloofwaardigheid van hun relaas werd besloten, en gelet ook op de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal in het kader van hun huidige asielaanvraag, vaststellingen die verzoeksters op generlei wijze ontkrachten of weerleggen, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

In zoverre verzoeksters voorhouden dat de commissaris-generaal niet heeft gemotiveerd waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissingen genomen werden in overeenstemming met artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet waarbij de commissaris-generaal bij voorrang onderzoekt of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De door verzoeksters aangebrachte nieuwe elementen werden in het licht van beide artikelen onderzocht. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn, betekent niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zouden zijn.

Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer vanwege verzoeksters is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van hun asielrelaas, te ontkrachten.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt niet en verzoeksters tonen niet aan dat de situatie in Tsjetsjenië actueel van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de mate verzoeksters aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijken verzoeksters geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 maart 2018, voeren verzoekende partijen aan dat zij een kwetsbaar profiel hebben omdat zij alleenstaande vrouwen zijn en dat daarmee niet voldoende rekening is gehouden. Verzoekende partijen wijzen er tevens op dat ook met de medische documenten geen afdoende rekening werd gehouden.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Ze beperken zich immers louter tot het formuleren van algemene en niet in het minst onderbouwde beweringen en kritiek, zonder dat zij echter concreet ingaan op, laat staan concrete en daadwerkelijke opmerkingen formuleren die een ander licht vermogen te werpen op de in de beschikking van 28 maart 2018 opgenomen grond.

In tegenstelling tot wat verzoekende partijen op algemene wijze aanvoeren, wordt er door de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende rekening gehouden met hun verklaringen omtrent hun profiel van alleenstaande (verwesterde) vrouwen. In de bestreden beslissingen wordt in dit verband correct en terecht geoordeeld dat aan die vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht. Immers, hebben verzoekende partijen in hun land van herkomst Tsjetsjenië familie, waaronder o.a. de broers van eerste verzoekende partij K.A., en kan aan de door verzoekende partijen voorgehouden problemen met hun familieleden, op grond van de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissingen die geenszins worden ontkracht of weerlegd, geen geloof worden gehecht, zodat er in hun geval geenszins sprake is van 'alleenstaande vrouwen'.

Het op algemene wijze verwijzen naar en zichzelf toemeten van een risicoprofiel, zonder een concreet verband aan te tonen met zijn of haar individuele en persoonlijke situatie, volstaat bovendien niet om aan te tonen dat men in zijn/haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hier in gebreke.

Waar verzoekende partijen op algemene wijze laten gelden dat ook met de medische documenten geen afdoende rekening werd gehouden, wijst de Raad op de grond in de beschikking van 28 maart 2018 waar in dit verband het volgende wordt vastgesteld: *“Verzoeksters laten in hun verzoekschrift zeer algemeen gelden dat “ze hebben meerdere medische stukken voorgelegd over hun fysieke en mentale toestand”, doch ze gaan niet in op en werpen dan ook geen ander licht op de motivering in de bestreden beslissingen waar met betrekking tot het door verzoekster K.A. neergelegde psychologisch verslag van juni 2017 als volgt wordt vastgesteld: “Het psychologisch verslag van de klinisch psychologe maakt melding van een posttraumatische stressstoornis. Er moet worden opgemerkt dat het loutere feit dat u symptomen van post-traumatische stress vertoont op zich nog geen oorzakelijk verband kan aantonen tussen deze vaststelling en de door u aangehaalde problemen. Hier moet aan toegevoegd worden dat psycho-medische verslagen en attesten weliswaar een bepaalde diagnose kunnen stellen, maar geen uitsluitel kunnen geven over de oorzaak en omstandigheden van de problemen. Zodoende kan er begrip opgebracht worden voor de eventuele psychische moeilijkheden die u zou hebben, doch deze attesten zijn geenszins van die aard dat ze de hierboven aangehaalde vaststellingen zouden kunnen wijzigen. Voorts stelt het CGVS vast dat in deze medische attesten op generlei wijze wordt geattesteerd dat uw cognitieve geheugen dermate zou zijn aangetast dat u in de absolute onmogelijkheid zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen betreffende uw asielmotieven en de gebeurtenissen die verband houden met uw vlucht uit uw land van herkomst.” In de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster M.Y. genomen, wordt door de commissaris-generaal bovendien vastgesteld dat zij “zelf nog verklaarde dat uw moeder van dit incident (met haar broer) een ziekenhuisattest zou bezitten, hetgeen zij niet blijkt voor te leggen en evenmin vermeldde (DVZ 4e AA moeder).”, een vaststelling die verzoeksters evenmin in een ander daglicht plaatsen. “Verzoekende partij ontkrachten, noch weerleggen deze vaststellingen, en ze ondernemen hiertoe zelfs geen poging.*

Verzoekende partijen brengen derhalve geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 28 maart 2018 opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS